

Arrest

nr. 191 576 van 5 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren op X in X (Bagdad). U bent een sjiïet van Arabische origine. U woonde in de wijk Al Shaab (Bagdad).

Sinds 2004 werkte uw vader voor de Amerikaanse legerdiensten. Op 18 juli 2015 werd uw vader om 10 uur in de ochtend ontvoerd door onbekende gemaskerde mannen. Uw burens hebben u op de hoogte gebracht van de ontvoering van uw vader. Uw moeder is met uw oom naar het politiekantoor gegaan om aangifte te doen van uw vaders ontvoering.

Op 21 juli 2015 heeft de politie het lichaam van uw vader teruggevonden. Uw moeder en uw oom zijn het lichaam van uw vader gaan halen in het ziekenhuis, Medenit Al Tob. Daarna zijn ze naar Najaf gereeden om uw vader te begraven. U bent thuisgebleven. Terwijl u samen met uw zussen, neven en nichten de rouwceremonie voorbereidde, zijn er drie zwarte auto's gestopt.

Gemaskerde mannen stapten uit, schoten in de lucht en riepen verwensingen dat jullie collaborateurs zouden zijn. U bent dezelfde dag met uw zussen naar uw oom in Balad gegaan.

U bent een week bij uw oom in Balad gebleven. Daarna bent u naar het huis van uw grootvader gegaan. Op 4 augustus 2015 hebt u Irak verlaten. Via Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië bent u op 27 augustus 2015 aangekomen in België. De volgende dag hebt u uw aanvraag ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u kopieën neer van volgende documenten: uw paspoort (d.d. 27/05/2013), uw identiteitskaart (d.d. 30/10/2014), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 22/06/2010), uw rantsoenkaart (d.d. 13/10/2012), uw woonkaart (d.d. 12/01/2010), uw studentenkaart (d.d. 01/10/2014), uw diploma (d.d. 29/12/2010), een militaire badge van uw vader (zonder afgiftedatum), de overlijdensakte van uw vader (d.d. 21/07/2015).

Bij terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden omwille van het werk van uw overleden vader. U haalt ook aan dat u, zeker sinds de dood van uw vader, niet meer gelovig bent. U wijst er tot slot op dat u een speciale kledingstijl heeft waarvoor u, moest u zich in Irak zo kleden, zou worden gedood.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u inroept.

Om te beginnen kunnen uw verklaringen over het werk van uw vader voor de Amerikanen niet overtuigen. Zo kan u niet uitleggen welk werk uw vader voor het Amerikaans leger deed. Gevraagd welk werk uw vader precies deed zegt u dat u dat niet weet. U weet enkel dat uw vader een legerbadge en een wapen droeg (CGVS, p.6). Het is niet aannemelijk dat u niet kan omschrijven welk werk uw vader voor de Amerikanen deed. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag aangetast. Evenmin kan u vertellen voor welke Amerikaanse afdeling uw vader werkte (CGVS, p. 6). Gevraagd hoe het komt dat u deze elementen niet weet, kan u enkel vertellen dat u niet aan uw vader ging vragen wat hij deed voor zijn werk (CGVS, p. 6). De oprechtheid van uw asielaanvraag wordt opnieuw verminderd doordat u geen blijk geeft zelfs maar iets over de werkzaamheden van uw vader te weten. Tijdens uw gehoor wordt u op deze onwaarschijnlijkheid gewezen. U kan echter opnieuw alleen verklaren dat uw vader voor de Amerikanen werkt, u gaat niet in details over wat hij voor werk deed (CGVS, p. 6). Er wordt u zelfs voor een vierde keer gevraagd of uw vader dan nooit over zijn werk heeft verteld. Ook deze keer kan u enkel antwoorden dat uw vader een uniform en wapen droeg, uw vader vertelde immers nooit over zijn werk. U weet niet of uw vader een vertaler was of iets anders (CGVS, p. 6). Volgens uw verklaringen werkte uw vader reeds in 2004 voor de Amerikanen (CGVS, p. 6). Dat uw vader gedurende 11 jaar nooit over zijn beroep zou vertellen is niet aannemelijk. Daarenboven verklaart u later dat uw vader dankbrieven heeft gekregen omdat hij bommen had gevonden op zijn werk. Uw vader zou toen bovendien een loonsverhoging hebben gekregen. Uw vader zou dit bij u thuis verteld hebben (CGVS, p. 11). Het komt inconsistent over dat uw vader enerzijds gedurende al die jaren nooit iets over zijn werk hebben verteld maar dan wel over die laatste feiten zou hebben verteld. De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt andermaal aangetast door deze inconsistentie. De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt in ernstige mate aangetast doordat u ondanks dat u meerdere mogelijkheden kreeg, er zelfs niet in slaagt om een algemene omschrijving van het beroep van uw vader te geven, of op welke manier uw vader voor de Amerikaanse instanties in uw land werkte. De geloofwaardigheid van de werkzaamheden van uw vader wordt nog verder ondermijnd doordat u geen helder relaas geeft van de standplaatsen van uw vader. U beweert dat uw vader op de luchthaven van Bagdad gestationeerd was, maar dat hij werd overgeplaatst. U weet echter niet wanneer uw vader werd overgeplaatst of naar waar uw vader werd overgeplaatst (CGVS, p. 8). Andermaal blijkt dat u over geen enkele kennis beschikt met betrekking tot de werkzaamheden van uw vader. Hierdoor wordt opnieuw de oprechtheid van uw asielaanvraag aangetast. Ook over het legeruniform van uw vader kan u geen informatie verschaffen. Gevraagd of er op het uniform van uw vader bepaalde symbolen of kentekens zijn aangebracht die aantonen bij welke afdeling uw vader behoorde, antwoordt u wederom dat u dit niet weet (CGVS, p. 7). Ook dit gebrek aan kennis tast de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag aan.

U tracht uw asielaanvraag over de werkzaamheden van uw vader te ondersteunen door een legerbadge van uw vader voor te leggen. Gezien het gemak waarmee in Irak valse documenten, zelfs van overheidsinstanties, verkregen kunnen worden (cfr. COI Focus; Irak: Corruptie en documentenfraude), hebben Iraakse documenten in het kader van een asielaanvraag een erg beperkte bewijswaarde. Bovendien legt u enkel een kopie neer van deze badge waarvan het CGVS op geen enkele manier de authenticiteit kan controleren.

Daarnaast is de vervaldatum van de badge die u neerlegt, namelijk 31 augustus 2004, al 12 jaar verstreken. Gezien deze redenen kan dit document bovenstaande vaststellingen niet weerleggen.

Daarnaast tasten ook uw verklaringen met betrekking tot de ontvoering en moord op uw vader, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. Zo weet u niets van de omstandigheden waarin uw vader ontvoerd werd. Een eerste maal gevraagd waar uw vader ontvoerd werd, zegt u dat u dat niet weet (CGVS, p. 12). Een tweede maal gevraagd of uw bureu u niet verteld hebben waar uw vader ontvoerd werd, zegt u enkel dat uw bureu zeiden dat uw vader door gemaskerde mannen in de auto werd gesleurd en dan zijn ze vertrokken (CGVS, p.13). Volgens uw verklaringen hebt u zelfs uw bureu nooit gevraagd waar uw vader ontvoerd werd (CGVS, p. 13). Dat uw dergelijke informatie niet aan de getuigen van de ontvoering van uw vader vraagt, is niet aannemelijk. Dit ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Evenmin weet u door hoeveel personen uw vader werd ontvoerd. Ook weet u niet in welke richting de ontvoerders zijn weggereden (CGVS, p. 13). Uw gebrek aan interesse in de omstandigheden waarin uw vader werd ontvoerd, doet ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielrelaas. Wanneer u met deze onaannemelijkheid geconfronteerd wordt, kan u alleen herhalen dat er een voertuig is gekomen en dat uw vader werd meegenomen (CGVS, p. 13). U kan uw gebrek aan interesse in de ontvoering van uw vader niet verhelferen. Ook hierdoor wordt andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.

Uw verklaringen met betrekking tot de aanval op uw huis kunnen evenmin overtuigen. Er werd u een eerste maal gevraagd om over uw problemen in Irak te vertellen. U kan enkel vermelden dat er na de begrafenis van uw vader, gemaskerde mannen naar uw huis kwamen, in de lucht schoten en jullie uitscholden voor collaborateurs. Het was halal om jullie te vermoorden (CGVS, p. 12). Een tweede maal gevraagd om precies te omschrijven wat er tijdens deze aanval op uw huis gebeurd is, antwoordt u enkel dat u een doek aan het ophangen was, er kwamen drie zwarte auto's met gemaskerde mannen die in de lucht schoten. U werd uitgemaakt voor collaborateur. Het was halal om jullie te doden (CGVS, p. 16). Dit antwoord voegt echter nauwelijks informatie toe. Zelfs een derde maal gevraagd om de aanval moment per moment te omschrijven, blijft u algemeen en vaag. U zegt dat u naar buiten kwam met water, kogelschoten hoorde en mensen die over de islam riepen. Iedereen vluchtte weg. U ging terug naar binnen en sloot de deur (CGVS, p. 16). Ook dit antwoord voegt nauwelijks enige bijkomende informatie toe. Dat u niet op een spontane en gedetailleerde manier over deze gebeurtenis kan vertellen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen. U hebt evenmin aangifte gedaan van de aanval op uw huis. Wanneer uw vader ontvoerd werd, hebt u wel een aangifte gedaan bij de politie. De aangifte werd gedaan omdat men na elk incident naar het politiekantoor gaat, zo zei u (CGVS, p. 13). Later herhaalt u opnieuw dat het verplicht is om bij de politie een aangifte te doen (CGVS, p. 15). Dat u dan geen aangifte zou doen van de aanval op uw huis is niet plausibel. Ook dit ondermijnt de oprechtheid van uw asielmotieven.

Omwille van al de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw bewering dat u, zeker sinds de dood van uw vader, niet meer gelovig bent, maakt u op niet aannemelijk dat u daarom bij terugkeer naar Irak vervolging of ernstige schade zou riskeren.

Wat betreft uw kledingstijl waarop u tijdens uw gehoor wijst, moet gesteld worden dat ook daaruit geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd uit kan afgeleid worden. U geeft immers geen concrete indicatie dat u, in geval van een terugkeer naar Irak, omwille van het feit dat u in België westerse kledij droeg, problemen zou meemaken. Bovendien moet opgemerkt worden dat u uw westerse kledij kan laten varen bij een terugkeer naar Irak. Het niet kunnen dragen van westerse kledij kan op zich niet beschouwd worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uw identiteitsdocumenten ondersteunen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en uw afkomst. Deze elementen staan hier echter niet ter discussie. Uw studentenkaart en diploma kunnen enkel uw verklaringen ondersteunen met betrekking tot uw scholing. Ook dit element staat hier niet ter discussie. De overlijdensakte van uw vader die u neerlegt, vermeldt weliswaar dat uw vader door kogels om het leven kwam, maar dit document geeft geen informatie over de omstandigheden waarin uw vader werd omgebracht. Bovendien legt u ook van dit document enkel een kopie neer. Gelet op het feit dat het CGVS de authenticiteit van dit document niet kan nagaan en rekening houdend met de actuele situatie in Irak waar nagemaakte documenten van officiële instanties gemakkelijk te verkrijgen zijn (cfr. COI Focus: Irak: Corruptie en documentenfraude), heeft dit document onvoldoende bewijskracht.

Documenten hebben in het kader van een asielaanvraag immers enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt kracht bij te zetten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7).

Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien

adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen.

De ontwikkelingen in de periode juni – augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel.

Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er

redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 198 (Vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker kan inderdaad niet zeggen wat zijn vader precies deed omdat dit aan hem nooit werd verteld. Zijn vader werkte voor het Amerikaanse leger (als tolk) maar over de inhoud van het werk werd zelden iets gezegd.

Verzoeker verklaarde nooit dat zijn vader werd overgeplaatst. Hij gaf enkel aan dat zijn vader zich soms moest verplaatsen. Er is duidelijk verwarring ontstaan. Zijn vader was diens hele carrière gestationeerd op de luchthaven. Daarover kan geen twijfel bestaan.

Verzoeker legde een badge neer ter staving van het werk van zijn vader. Hij tracht een meer recente badge of andere documenten te bekomen. In ieder geval blijkt uit de bestreden motivering niet dat de uiteengezette feiten onmogelijk zijn.

Verzoeker heeft de ontvoering van zijn vader zelf niet meegemaakt. Zijn moeder vernam het van de burens en vertelde dit aan verzoeker. Op dat moment waren de burens niet meer aanwezig. Zij konden

enkel aan verzoekers moeder meedelen dat verzoekers vader op zijn hoofd was geslagen en door gemaskerde mannen werd meegenomen. Verzoekers moeder en oom gingen vervolgens klacht indienen bij de politie. Verzoeker was niet in de mogelijkheid om meer informatie te verkrijgen. Alles verliep duidelijk via zijn moeder en zijn oom. Verweerder hield hiermee geen rekening.

Verzoeker acht het bevreemdend dat zijn relaas over de aanval op het huis niet spontaan en gedetailleerd genoeg is. Hij diende steeds enkel de vragen te beantwoorden. Verzoeker deed zelf geen aangifte omdat hij met zijn familie is gevlucht.

Verzoeker geeft nog een uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel). Volgens verzoeker is er sprake van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op de informatie in het administratief dossier aangaande het beleid van andere landen betreffende Bagdad. Hij stelt voor deze informatie meer actueel te maken.

Verzoeker verwijst naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) van in augustus 2016. Verder verwijst hij naar hetgeen verweerder uitdrukkelijk erkent en haalt hij een persartikel aan. Verzoeker citeert uitgebreid uit de informatie in het administratief dossier en verwijst naar twee Franstalige arresten van de RvV van in april 2016.

Verzoeker betoogt voorts dat de situatie in Bagdad recent is verslechterd. Hij citeert in deze uit een aantal persartikels en algemene informatie. Tevens verwijst hij naar de website van "*Iraq Body Count*".

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 28 februari 2017 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtspiegingsdossier, stuk 4).

Het betreft de overlijdensakte waarvan zich reeds een kopie in het administratief dossier bevindt, de kopieën van enkele politionele documenten en de kopieën van twee identiteitsdocumenten en een badge (waarvan ter terechtzitting de originelen worden getoond).

3.2. Verweerder legt op 18 mei 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtspiegingsdossier, stuk 8). Het betreft een COI Focus van 6 februari 2017 aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk(e) van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur hij benevens de motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht. Evenmin duidt hij hoe dit zou zijn geschied. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op

het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.5. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen die hij zou hebben gekend naar aanleiding van de voormalige beroepswerkzaamheden van zijn vader.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde asielmotieven wordt echter op manifeste wijze ondermijnd doordat hij over deze beroepswerkzaamheden niet de minste informatie kon verstrekken. In deze wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Om te beginnen kunnen uw verklaringen over het werk van uw vader voor de Amerikanen niet overtuigen. Zo kan u niet uitleggen welk werk uw vader voor het Amerikaans leger deed. Gevraagd welk werk uw vader precies deed zegt u dat u dat niet weet. U weet enkel dat uw vader een legerbadge en een wapen droeg (CGVS, p.6). Het is niet aannemelijk dat u niet kan omschrijven welk werk uw vader voor de Amerikanen deed. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaas aangetast. Evenmin kan u vertellen voor welke Amerikaanse afdeling uw vader werkte (CGVS, p. 6). Gevraagd hoe het komt dat u deze elementen niet weet, kan u enkel vertellen dat u niet aan uw vader ging vragen wat hij deed voor zijn werk (CGVS, p. 6). De oprechtheid van uw asielaas wordt opnieuw verminderd doordat u geen blijk geeft zelfs maar iets over de werkzaamheden van uw vader te weten. Tijdens uw gehoor wordt u op deze onwaarschijnlijkheid gewezen. U kan echter opnieuw alleen verklaren dat uw vader voor de Amerikanen werkt, u gaat niet in details over wat hij voor werk deed (CGVS, p. 6). Er wordt u zelfs voor een vierde keer gevraagd of uw vader dan nooit over zijn werk heeft verteld. Ook deze keer kan u enkel antwoorden dat uw vader een uniform en wapen droeg, uw vader vertelde immers nooit over zijn werk. U weet niet of uw vader een vertaler was of iets anders (CGVS, p. 6). Volgens uw verklaringen werkte uw vader reeds in 2004 voor de Amerikanen (CGVS, p. 6). Dat uw vader gedurende 11 jaar nooit over zijn beroep zou vertellen is niet aannemelijk. Daarenboven verklaart u later dat uw vader dankbrieven heeft gekregen omdat hij bommen had gevonden op zijn werk. Uw vader zou toen bovendien een loonsverhoging hebben gekregen. Uw vader zou dit bij u thuis verteld hebben (CGVS, p. 11). Het komt inconsistent over dat uw vader enerzijds gedurende al die jaren nooit iets over zijn werk hebben verteld maar dan wel over die laatste feiten zou hebben verteld. De geloofwaardigheid van uw asielaas wordt andermaal aangetast door deze inconsistentie. De geloofwaardigheid van uw asielaas wordt in ernstige mate aangetast doordat u ondanks dat u meerdere mogelijkheden kreeg, er zelfs niet in slaagt om een algemene omschrijving van het beroep van uw vader te geven, of op welke manier uw vader voor de Amerikaanse instanties in uw land werkte.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Met de loutere herhaling van de verklaring dat niets werd verteld over het werk van zijn vader, doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaring gedane vaststellingen. Verzoeker plaatst de geloofwaardigheid van zijn relaas bovendien nog verder op de helling doordat hij over het werk van zijn vader incoherente verklaringen aflegt en een document neerlegt dat niet met zijn verklaringen kan worden gerijmd. Waar verzoeker in het verzoekschrift plots poneert dat zijn vader voor de Amerikanen werkte als tolk, blijkt uit zijn voormelde verklaringen dat hij eerder duidelijk aangaf niet te weten of zijn vader al dan niet werkzaam was als vertaler. Bovendien kan deze verklaring hoegenaamd niet worden gerijmd met de badge die verzoeker ter staving van de werkzaamheden van zijn vader neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 8; administratief dossier, map 'documenten'). Op deze badge wordt de rol van zijn vader immers omschreven als “supervisor”.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“De geloofwaardigheid van de werkzaamheden van uw vader wordt nog verder ondermijnd doordat u geen helder relaas geeft van de standplaatsen van uw vader. U beweert dat uw vader op de luchthaven van Bagdad gestationeerd was, maar dat hij werd overgeplaatst. U weet echter niet wanneer uw vader werd overgeplaatst of naar waar uw vader werd overgeplaatst (CGVS, p. 8). Andermaal blijkt dat u over geen enkele kennis beschikt met betrekking tot de werkzaamheden van uw vader. Hierdoor wordt opnieuw de oprechtheid van uw asielmotieven aangetast.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan.

Uit zijn voormelde verklaringen blijkt namelijk wel degelijk dat hij duidelijk aangaf dat zijn vader werd overgeplaatst en dat hierover geen misverstand kan bestaan. Dat hij heden beweert dat zijn vader nooit werd overgeplaatst, doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn gezegden in plaats van deze te herstellen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Ook over het legeruniform van uw vader kan u geen informatie verschaffen. Gevraagd of er op het uniform van uw vader bepaalde symbolen of kentekens zijn aangebracht die aantonen bij welke afdeling uw vader behoorde, antwoordt u wederom dat u dit niet weet (CGVS, p. 7). Ook dit gebrek aan kennis tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd gehandhaafd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Daarnaast tasten ook uw verklaringen met betrekking tot de ontvoering en moord op uw vader, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. Zo weet u niets van de omstandigheden waarin uw vader ontvoerd werd. Een eerste maal gevraagd waar uw vader ontvoerd werd, zegt u dat u dat niet weet (CGVS, p. 12). Een tweede maal gevraagd of uw burens u niet verteld hebben waar uw vader ontvoerd werd, zegt u enkel dat uw burens zeiden dat uw vader door gemaskerde mannen in de auto werd gesleurd en dan zijn ze vertrokken (CGVS, p.13). Volgens uw verklaringen hebt u zelfs uw burens nooit gevraagd waar uw vader ontvoerd werd (CGVS, p. 13). Dat uw dergelijke informatie niet aan de getuigen van de ontvoering van uw vader vraagt, is niet aannemelijk. Dit ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Evenmin weet u door hoeveel personen uw vader werd ontvoerd. Ook weet u niet in welke richting de ontvoerders zijn weggereden (CGVS, p. 13). Uw gebrek aan interesse in de omstandigheden waarin uw vader werd ontvoerd, doet ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielrelaas. Wanneer u met deze onaannemelijkheid geconfronteerd wordt, kan u alleen herhalen dat er een voertuig is gekomen en dat uw vader werd meegenomen (CGVS, p. 13). U kan uw gebrek aan interesse in de ontvoering van uw vader niet verhelfen. Ook hierdoor wordt andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangetast.”

Dat verzoeker het nieuws slechts via zijn moeder en oom vernam kan geenszins volstaan om afbreuk te doen aan het voorgaande. Indien verzoekers moeder en oom werkelijk over dermate beperkte informatie beschikten over de ontvoering van zijn vader, kon worden verwacht dat zij zich hierover nader zouden hebben geïnformeerd bij de burens. Eveneens kon worden verwacht dat verzoeker dit persoonlijk zou hebben gedaan indien hij werkelijk zodanig in het ongewisse was over de omstandigheden waarin de ontvoering van zijn vader plaatsvond.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven inzake de aanval op zijn huis en het gebrek aan een aangifte bij de politie kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige ongemoeid waar gesteld wordt:

“Wat betreft uw bewering dat u, zeker sinds de dood van uw vader, niet meer gelovig bent, maakt u op niet aannemelijk dat u daarom bij terugkeer naar Irak vervolging of ernstige schade zou riskeren. Wat betreft uw kledingstijl waarop u tijdens uw gehoor wijst, moet gesteld worden dat ook daaruit geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd uit kan afgeleid worden. U geeft immers geen concrete indicatie dat u, in geval van een terugkeer naar Irak, omwille van het feit dat u in België westerse kledij droeg, problemen zou meemaken. Bovendien moet opgemerkt worden dat u uw westerse kledij kan laten varen bij een terugkeer naar Irak. Het niet kunnen dragen van westerse kledij kan op zich niet beschouwd worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet weerlegt of betwist, onverminderd overeind.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde motieven (rechtsplegingsdossier, stuk 4; administratief dossier, map ‘documenten’).

Aan de legerbadge die verzoeker neerlegde in de vorm van een kopie en waarvan ter terechtzitting het origineel werd getoond kan geen bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst bleek hoger dat de inhoud hiervan strijdig is met verzoekers verklaringen. Verder kan de herkomst van deze badge niet worden nagegaan en betreft het in wezen een stuk dat door eenieder met een computer, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld.

Verder is de vervaldatum van deze badge reeds meer dan 12 jaar verstreken. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zulke documenten kunnen op zich echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Dit geldt *in casu* nog des te meer nu uit de informatie in het dossier blijkt dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal met documenten zoals de neergelegde

badge wordt gefraudeerd en dat zulke documenten zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

De overlijdensakte van verzoekers vader ontbeert eveneens bewijswaarde. Vooreerst is het bevreemdend dat dit stuk een kleurenafdruk is waarop nadien een aantal stempels werden geplaatst en een vermelding werd toegevoegd. Voorts dient te worden opgemerkt dat, opdat aan zulk document enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, het neergelegd dient te zijn in het kader van een geloofwaardig relaas. Zulk document heeft namelijk slechts een ondersteunende bewijswaarde, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Het kan op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een relaas te herstellen. Dit geldt *in casu* nog des te meer nu uit de informatie in het dossier blijkt dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat er op grote schaal met overlijdensaktes wordt gefraudeerd en dat deze documenten zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat over de overlijdensakte in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt: *“De overlijdensakte van uw vader die u neerlegt, vermeldt weliswaar dat uw vader door kogels om het leven kwam, maar dit document geeft geen informatie over de omstandigheden waarin uw vader werd omgebracht.”*

De politionele documenten worden allemaal slechts neergelegd in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Bovendien moet er andermaal op worden gewezen dat aan dergelijke documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zulke documenten kunnen op zich echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een asielaas te herstellen. Dit geldt *in casu* nog des te meer nu uit de informatie in het dossier blijkt dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal met politionele documenten wordt gefraudeerd en dat zulke documenten zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

De identiteitsdocumenten en de overige documenten in het administratief dossier hebben geen betrekking op het aangevoerde asielaas.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot*

internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied

dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing door verzoeker naar enkele Franstalige arresten die vorig jaar door de RvV werden geveld is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De precedentwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en iedere asielaanvraag wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Irak is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen. Deze is van (veel) recentere aard dan de informatie waarop de door verzoeker aangehaalde arresten zijn gesteund en werd onder meer aangereikt door verzoeker zelf.

Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven evenmin aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS